Після конфіскати — другий наклад

Ч. 209 (10.886).

Львів, вівторок 21. вересня 1926.

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Рік XLIV

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 20 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Касміх із законности.

Львівська Кураторія „принціпово" не позволяє на відкриття українських приватних шкіл. — Справа приватної школи в Печеніжині — Делегація у куратора Собінського.

Львів, 19. вересня 1926.

Свідчить про це між иншим справа української приватної школи в Печеніжині коло Коломиї. В тому місті взагалі дуже мало Поляків. Його заселюють Українці і Жиди. Після плебісциту 7-ми клясову печеніжинську школу перемінено на quasi утраквістичну, хоч українське населення домагалося української школи. На початку 1925/26 шк. року подавано в тій школі два предмети по українськи, але опісля і це занехано.

Українські родичі, не бажаючи через спольщену школу винародовлювати своїх дітей, постановили своїм коштом відкрити приватну українську школу. Кружок „Рідної Школи" в Печеніжині вніс 20-го травня 1925 подання до Кураторії в справі відкриття школи, подаючи, що вона буде приміщена в трьох кімнатах гарного мурованого будинку чит. „Просвіти". Кураторія мовчала. Аж у вересні 1925 р. зажадала ствердження розміру саль урядовим техніком, опінії лікаря і кваліфікації учителя. Вимоги Кураторії негайно сповнено. Та замісць дозволу на відкриття прив. школи у грудні 1925 р. прийшла з Кураторії відмова, бо розміри вікон, подані окремо лікарем, що-до ширини ріжнилися на 6 (шість) цм. Кружок ще раз звернувся до техніка, який ствердив, що його вимір згідний з попереднім, що й подано до відома Кураторії. І знову наступила глуха мовчанка. Від грудня 1925 Кураторія набрала води в рот. Аж 16. вересня 1926 прийшло до Кружка кураторське письмо, щоби лікар видав нову опінію. Та лікар д-р Тобічек безрадно розвів руками. Він заявив, що не розуміє, чого собі бажає Кураторія, „він же не технік, не знає, як міряти салю".

В межичасі, з огляду на брак дозволу на відкриття школи, печеніжинські громадяне завели приватні лекції, поділені гуртками по 9 (девять) дітей. Ті лекції що другий день контролювали озброєні поліціянти, тільки лякаючи дітей. В попередньому шк. році на лекціях училося 50 дітей, а з початком ц. р. їх число зросло до 129 (I. i II. кляса). Ведення науки лекціями в гуртках по 9 дітей являється неможливим з огляду на те, що дітей треба би поділити аж на 15 гуртків.

Печеніжинські громадяне, не тратячи віри в законність, вислали до Кураторії своїх делегатів в особах членів старшини кружка „Рідної Школи" пп. Юрия Чупрея і Івана Дувіряка. Дня 18. ц. м. явилися делегати під проводом посла С. Хруцького у кур. Собінського. Пос. Хруцький звернув увагу на недопустимість такої поведінки Кураторії та зазначив, що пора скінчити з крутійством і дозволити на відкриття школи, тим більше, що є до того всі вимоги. Кур. Собінський, як звичайно, відповів, що він справу розгляне, а коли всі вимоги закона будуть сповнені, то він не буде мати нічого проти позитивного полагодження справи. На те зазначив пос. Хруцький, що 6 цм. ріжниця в ширині вікон між вимірами і техніка лікаря, який — як каже — на тому не розуміється, не повинна позбавляти науки українських дітей. Прецінь обовязком Кураторії є ширити освіту, а не її нищити. Будинок є добрий і для школи пригожий, кращий, як богато шкільних будинків у Польщі. Зрештою, в самому Печеніжині кілька кляс держ. школи міститься в поганеньких жидівських будинках, які не відповідають найпримітивнішим вимогам гігієни. На те куратор почав гримати кулаком об стіл, кричучи, що пос. Хруцький не буде його вчити, що він має робити і як поступати. На те зазначив пос. Хруцький, що вже сам факт кураторської ірітації вказує, що він не має слушности. — На тому скінчилася авдієнція.

Після такого принняття є всяка певність, що на відкриття української приватної школи в Печеніжині не дає дозволу неофіціяльний „кресовий" міністер освіти М. Грушинський; це для куратора Собінського є рішаючим. Але що на те офіціяльний міністр освіти Суйковський? Чи не час був би звільнити кур. Собінського

Француське-німецьке порозуміння.

Женева, 19. жовтня 1926.

Вислідом 4-годинної розмови Бріяна зі Штреземаном у Тоарі було прояснення француське-німецьких взаємин. Темою нарад була: справа окупації Надренії, скасування міжсоюзн. контр. комісії і заступлення її контролею Ліґи, прискорення полагоди справи басейну Саври. Є чутки, що темою дальших нарад буде справа викупна басейну Саври за 250 міл. золотих марок.

Стріча Мусолінія з Чемберленом.

Париж, 19. вересня 1926.

„Пті Парізієн" повідомляє з Риму з англійських джерел, що Мусоліні стрінеться з Чемберленом мабуть із початком жовтня в Таорміні.

Проти Прімо де Рівери.

Відень, 19. вересня 1926.

Тутешні часописи повідомляють з Еспанії, що відділи піхоти прилучилися до повстанчого руху військ артилерії. Домагаються усунення Прімо де Рівери. Кажуть, що Прімо де Рівера цілу добу не виходив зі своєї палати.

Сесія сойму.

Варшава, 18. вересня 1926.

В понеділок 20. ц. м. зачинається соймова сесія, обчислена на сім днів. Мають відбутися чотири засідання пленарні, а саме 20, 21, 24, і 25. ц. м. В днях 22. і 23. ц. м. радитимуть комісії. На денному порядку нарад сойму стоять такі справи: 1) Буджетова провізорія на IV. квартал, 2) Відкритий лист б. прем. Влад. Грабського, 3) Ратифікація польсько-румунської конвенції. По тих сімох днях президент Мосціцький замкне сесію сойму на основі декрету. Буджетова сесія сойму буде скликана на 30. листопада ц. р.

Озерянський Ляндрі.

Відложення розправи проти Теодора й Катерини Аксентієвих.

Чортків, 17. вересня 1926.

Сьогодня в 9. рано розпочалася тут розправа Теодора і Катерини Аксентієвих, обвинених в злочині морду на особі д-ра Маргуліса, лікаря в Озерянах. Перед салею маса людей, що бажають дістатися на салю. Вступ за білєтами по 1 зол. Гроші з тих білєтів призначені на ТОМ. Точно в 9. годині відкрив розправу президент тут. суду і предсідник трибуналу радник Стравінський. Як вотанти засідають радники Смеречинський і Панас. Обвинувачує прокуратор Кучкевич, пошкодованих заступає адвокат Граніцький, а обвинувачених адвокати д-р Володимир Електорович і д-р Лев Ганкевич зі Львова. При столі журналістів сидять кореспонденти „Хвілі", „Тугбляту", „Веку Нового" й американського „Ню Геральду". На салю вводять обвинувачених. Двоє молодих інтелігентних людей, на яких побут в тюрмі, а головно на жінці оставив уже свої сліди. Після вильосування лави присяжних покликано свідків; виявилося, що 6-х свідків не стануло.

В тім місці піднісся прокуратор і зголосив новий внесок, який по його словам зложено у нього щойно вчора вечером у канцелярії. Цей внесок внесла пошкодована жінка д-ра Маргуліса. Прокуратор вносить, щоби допущено цей внесок, відрочено розправу й акти справи відіслано до доповнення до слідчого судді. Предсідник Трибуналу перечитує внесок і уділює голосу заступникові Граніцькому, який хоче поставити ще нові внесення. Проти цього запротестував оборонець адвокат д-р Електорович, покликуючись на припис § 47 кп., звернувся до предсідника Трибуналу, щоби звернув увагу адвокатові Граніцькому, що тільки прокуратор має право ставляти внесення, а він цього права не має. На негативну відповідь предсідника зажадав д-р Електорович ухвали Трибуналу. Після наради Трибунал затвердив рішення предсідника Трибуналу. Предсідник уділив голосу д-рові Граніцькому. Цей негайно на вступі зазначив, що він ніяких внесень ставляти не буде, а тільки скаже кілька своїх уваг. Д-р Граніцький в своїх „увагах" підтримував внесення пошкодованої і жадав відложення розправи. Адвокат д-р Ганкевич зазначив, що з приємністю стверджує, що д-р Граніцький придержується припису § 47 кп. і сам не ставляє внеску, а одночасно висловив здивування, що пошкодована так пізно внесла своє подання. Опісля подрібно перейшов її внесок. Внесок незвичайно несимпатичний і неблагородний. Пошкодована, опираючись на якихсь сплетнях, старається в своєму поданні накинути тінь на минувшість обжалованої Катерини Аксентієвої і ображає її честь. Оборона не противиться допущенню тих свідків, щоби тим краще виказати невинність обвинуваченої і виказати безпідставність тих сплетень. Бесідник висловлює думку, що в обороні мимохіть повстало враження, що пошкодована старається за всяку ціну відрочити сьогоднішню розправу.

У відповідь прокуратор признає, що це подання вплинуло так пізно, що він не міг передати його навіть судові, признає, що в тім поданні є багато річей, які не мають ніякого значіння для справи, одначе додає, що на розправу не явилося 6 свідків уже з візваних, з яких він зрезигнувати не може. Відповідаючи йому, д-р Електорович виказував, що свідків можна ще покликати телєграфічно до цеї розправи.

Трибунал по довшій нараді відложив розправу і акти справи відослав до слідчого судді.

Red. czas. „Dilo" we Lwowie. Pr. 422/26. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, że treść artykułów umieszczonych w czasopiśmie „Dilo" Nr. 204 (10.881) z dnia 15. września 1926 pod tytułem: „Sanacja" presy w nstępach między [illegible] a) I jakyj wyśid... w Prawda, prełowami b) wydawnyctwa... a Ukraińska presa zydije, b) [illegible] c) od słów: I tomu nasturiywo... do tadalea c) od słów: I tomu nasturiywo... do kończ artykuły zawiera znamiona występku z § 300 ustawy karnej, uz a' dokonana w [illegible] 13/9 1926 r. konfiskata zarządzenie całego nakładu i wydał w myśl § 494 pk. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 r. i zagrzywnę [illegible] przekroczenie na [illegible] dnia 16. września 1926 r. Hawel.

За обєднання Европи.

Львів, 19. вересня 1926.

Від 3-го до 6-го жовтня радитиме у Відні ще один конгрес, під великою фірмою „Паневропейського". Його скликає союз, що повстав з ініціятиви одної людини, не так дуже великої, як впливової завдяки своїм товариським звязкам і матеріяльним засобам: молодого графа Куденгове-Калерґі, австрійського пацифіста, що вірить у можливість тривкого зміцнення захитаних війною европейських основ.

З Відня, звідки вийшов перший сигнал останньої війни, має вилетіти голуб з оливною галузкою. Недурно недавно кружляла вістка, що Ліга Націй хоче перенестись з над женевського озера над Дунай, де атмосфера є більше пригожа для налагодження міжнародніх конфліктів. Чи нині Відень стає суперником Женеви, позаздривши їй незібраних ще лаврів у творенні мира? Таке питання поставить собі неодин, почувши про загальну програму „паневропейського" конгресу. Мета „паневропейських" союзів і Ліги Націй та сама; гасла та ідеї майже однозгучні. У чомуж їх ріжниця? У віденськім конгресі братимуть участь не представники держав або делєгати народів, а поодинокі особи, що силою своїх впливів, звязків, авторитету, можуть заважити на долі европейської політики.

„Паневропейський союз" заснований три роки тому з метою політичного та економічного обєднання Европи. Праця Ліги Націй видається йому невдоволяючою, занадто офіціяльною та спеціяльною. Одначе він не хоче її ослаблювати, а навпаки: піддержувати паралєльною акцією. В поодиноких европейських державах утворив він комітети для пропаганди такого союзу під проводом визначних діячів. Головою німецького комітету є Лебе, француського Ерріо, австрійського Зайпель, англійського (щойно в засновку) Стід, бувший всесильний редактор „Таймса". „Паневропейці" відокремлюють ідейно такі великі державні одиниці як Великобританію і СРСР., що живуть окремим життям. Їх гасло: рятувати Европу загибаючу матеріяльно та культурно, заки СРСР. завоює нові европейські території, а Америка весь капітал. Вони бачуть нині такі великі світові організації: Европу, СРСР., Великобританію, Америку та Азію. Щойно всі ці союзи зможуть колись скласти один спільний, всесвітній, коли зрозуміють спільний інтерес у взаємній піддержці.

Спершу такий інтерес повинні зрозуміти самі Европейці. Віденський конгрес радитиме над практичними методами злагодження нинішніх конфліктів. На чергу дня прийде там і справа взаємин Англії з С. Р. С. Р., і С. Р. С. Р. з Лігою Націй, і проблєма національних меншостей, і митові обмеження. Куденгове-Калерґі здає собі справу, що неодно з цих питань зводиться до того, щоби утривалити істнуючі кордони або перебудувати їх. Ліга Націй тільки закріплює істнуючий стан. „Паневропейці" хотять підготовити ґрунт під ревізію мирових договорів, які так до-

перероблювали на двацятьдолярові банкнот, змінюючи надпис, і ходили по ріжних лікарях як пацієнти. Платили 20 долярів і одержували решту в золотих. Цікаве, що більшість лікарів, які пильно оглядали своїх пацієнтів, не вміли доглянути цього ошуканства. — Ще простіший спосіб дійти до долярів найшов якийсь Берґер званий теж Кляпером. Він узяв на чорній біржі 210 дол. від міняйла і йшов з ним до найблизшої каварні, щоби виплатити йому за них у золоті. По дорозі передав їх нишком якомусь спільникові і почав кричати, що його обікрали.

— **Репін і більшовики.** До відомого російського маляра Ілї Репіна (автор образу: Запорожці пишуть лист до султана) звернулись перед місяцем ц. р. більшовики, щоб вертався з Финляндії до СРСР., одначе Репін відмовився, покликуючись на свою старість. Натомісць виїхав до Ленінграду син Репіна Юрко, також маляр. Він розпочав негайно малювати образ, що його замовив у нього ленінградський ґуберніяльний виконавчий комітет. Образ цей має представляти символ автократії. На фоні престольної салі Зимової Палати хоче молодий Репін намалювати стіс людських костей і вид екзекуції, виконуваної катом в уніформі царського поліцая над жінкою-революціонеркою. Цій екзекуції має приглядатися цар Микола II., Побєдоносцев і ріжні особи духовного і світського стану в строях царського двора. Кажуть, що помисл того образу належить до старого Ілї Репіна.

З судової салі.

„Наше Життя" перед судом.

Люблин, 18. вересня 1926.

В дні 17. вересня 1926 ц. р. відбулася перед окружним судом в Люблині карна розправа проти Степана Козачука, б. відповідального редактора холмського „Нашого Життя", на основі акту обвинувачення прокураторського уряду в Люблині за проступок з арт. 49, 29 ч. І. т. З. К. К., себто за підбурювання друком до спротиву і протиділання законові або обовязуючому розпорядкові, або вкінці управненому зарядженню влади. Основою акту обвинувачення було надрукування письма українських послів і сенаторів, підписаного також православними білоруськими й російськими послами й сенаторами, проти митрополита Діонізія з приводу противозаконного введення григоріянського календаря до православної церкви в Польщі.

До розправи в дні 17. ц. м. явився обвинувачений Степан Козачук, заступлений адвокатами сен. Карпінським і д-ром Ол. Марітчаком, та свідки, згл. експерти, покликані обороною: сенатор М. Черкавський, сенатор Богданович (Білорусин) і посол Семен Любарський. Покликаний прокуратурою одинокий свідок, а саме митрополит Діонізій, не ставув. З актів сконстатовано, що візвання до розправи митрополитові Діонізієві не доручено з причини його виїзду за кордон. Митроп. Діонізій мабуть бажає відложити немилу йому справу на якнайдальший речинець.

Заступник прокураторського уряду вніс з причини недоручення візвання митроп. Діонізієві, щоб розправу відложити. Трибунал у складі суддів Брежезовського (предсідник), Осуховського і Пруського прихилилися до внесення прокуратора і розправу відложив, при чому на внесення оборони зобовязався постаратися, щоб митроп. Діонізій особисто явився на чергову розправу.

ОПОВІСТКИ.

Український Наддніпрянський хор під управою Петра Євсевського у складі 30 осіб виступає:

Второк 21.IX. Рогатин.
Середа 22. IX. Рогатин.
Четвер 23.IX. Жидачів
Пятницю 24.IX. Жидачів. 193 35-?

„Український Національний Хор" під управою Дмитра Котка:

Понеділок 20.IX. — Устрики.
Второк 21.IX. — Самбір. 528 4—?

Прогулька до Станиславова на отворення II-го Українського ярмарку виїде зі Львова в неділю дня 3. жовтня 1926 в год. 6·50 рано з головного двірця. Приїзд до Львова в год. 9·40 вечером. Кошта прогульки для одної особи 11 зол. 50 гр. (знижений білет їзди 3-ої кляси туди і назад і вступ на ярмарок). Зголошення до участи в прогульці приймає канцелярія Народньої Організації Українців м. Львова (Ринок ч. 10 II. поверх, через ганок) щодня з вимком неділь, від год. 10-ої до 4-ої попол.

Міжклюбові легко-атлетичні змагання. В днях 20 і 21. вересня 1926 р. відбудуться на площі Сокола Батька міжклюбові легко-атлетичні змагання з такою програмою: 1) Індивідуальні л.-а. змагання. 2) Олімпійські гінці на 1500 м. (100 × 200 × 400 × 800) о мандрівну нагороду „Нового Часу". 3) Біг на 3000 м. о мандрівну нагороду „Червоної Калини". 4) Змагання в осьми-змагу о мандрівну нагороду Українських Кооперативних Організацій". Початок змагань в понеділок дня 20. IX. о год. 3. попол. Вівторок дня 21. IX. рано о год. 9 і попол. о год. 3. Рівночасно на сиктівкових токах С.-Б. відбудуться сиктівкові змагання о мистецтво Західної України. 556 2—2

Кружок „Рідної Школи" УЛТ. ім. Т. Шевченка на Стрийськім передмісті у Львові розіслав був книжку д-ра О. М. „Наука виховання" на адреси Всеч. гр. кат. парохіяльних Урядів з просьбою о надіслання належитости за неї на будову хлопячої школи ім. Т. Ш. Кружок пригадує дотичним Всеч. о. парохам, щоби або належитість за книжку (2·30 п. зл.) долученим до неї чеком прислали, або книжку звернули. Гроші прислані за ту книжку є жертвою на „Рідну Школу". 576

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

ЕКСТЕРНІСТА" концесіоновані курси матуральні Евангелицька Школа, вул. Коханівського приймає додатково вписи на гімназійні курси чотирокласові і шестикласові також семинарійні (також доповняючі для гімназійних абітурієнтів)! Учать найзнаменитіші професори державних заведень. Місячна оплата 30 зол. Зголошення від години 4—7. 548 3-3

АБСОЛЬВЕНТКА держ. учит. сем. пошукує лекції на провінції. — Зголошення до адміністрації „Діла" під „Учителька". 535 3—3

ПОШУКУЮ від 1. жовтня ц. р. учительки, укінченої семинаристки (з матурою по році 1923) для доньки з нар. школи. Помешкання з удержанням в натурі, місячна платня на основі умови. Вимагане знання шиття і гри на фортепяні. Зголошення з поданням винагороди і надісланням по змозі фотографії слати на адресу: Інж. Богдан Ксьонжек в Бориславі „Sova Ptaков" В. 540 а) 2—3

4 КІМНАТИ з кухнею винайму зараз. Віницковська, вул. Св. Зофії 78 в. 541 2-3

ДЛЯ 2 СТУДЕНТОК сонішна, неперехідна кімната з повним удержанням. Зголошення слати на адресу: М. Струтинська, Львів, Якуба Стшеме 14. І. 559 2—2

ПОМЕШКАННЯ 1 кімната, передпокій, гардероба, пивниця і т. д. за річним чиншом від 1. жовтня до винайму. Відомість в Адміністрації „Діла". 554 2—2

ПРИЙМУ 2 СТУДЕНТКИ на ціле удержання. Покій сонячний. Піяніно в хаті. Близько клінік. Відомість в Адміністрації „Діло". 570 2—3

ХЛОПЦЯ на практику до мануфактури приймемо сейчас. „Реґулятор" Львів-Ринок 43. 553 2—3

КНИЖКУ гігієна для Пань, висилаю даром, дискретно, зворот порта. Кореспонденція українська. ЛЄН, Бидґощ Любельська. 572 1—1

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

В „Ділі" з дня 4. IX. ц. р. уміщена „відповідь" на осторогу п. Котка, подану в „Ділі" з дня 18. серпня ц. р.

Зі взгляду на те, що майже кожде друге речення цеї „відповіді" різко розходиться з правдою, — Управа Українського Наддніпрянського Хору під проводом Д. Котка отсим подає до загального відома:

1) Ні до заліщицького старости, ні до поліції, з жадними вимогами, а тим більше „мало що не наказами" п. Котко в імени Хорової Управи, як рівнож ніхто з членів Управи, не звертався.

Натомісць, — на зауваження старости о тім, що дозвіл на концерти може бути уділений лише за згодою п. Котка, як посідаючого Міністеріяльну концесію, видану на його імя, п. Котко відмовив в цій згоді групі відколовшихся хористів.

2) Що „Колектів хору в кількости 30 осіб віддалив зі свого складу Д. Котка" — є цілковитою неправдою.

Натомісць, зі складу хору виступило в Заліщиках лише 13 співаків, не побажавших надалі працювати в хорі під управою п. Котка, про що Хорова Управа має заяву на письмі, подану за підписами зазначених 13 бувш. членів хору на імя п. Котка.

3) О тім, що відколовшася група хористів спричинилася до звеличання і слави п. Котка, а не навпаки, ліпше всього покаже дальніща праця хору під проводом п. Котка без відколовшоїся групи і праця цеї групи без п. Котка.

4) Що осторога, уміщена в „Ділі" з дня 18. VIII. була викликана фактами, свідчить рахунок готелю „Під Ружою" в Кракові, а також вимога вирівнання рахунку у Львові в готелю „Під Муринами" і заява платничого в ресторації Княжатка в Станиславові (хор мусів вирівнювати рахунки за п. Давиденка, як рівнож повернути позичені ним у кельнера згаданої ресторації 5 золотих).

5) Злістний вираз: „неістнуюча Управа неістнуючого Хору", ужитий озлобленою групою бувших хористів, є цілком недоцільний, бо „неістнуючий хор", поповнивши в Кракові свій склад новими силами з хору Познанської і Торунської опер (п. п. Хибовський і Бурлака), під проводом Дмитра Котка виступав 1. IX. ц. р. в м.: Хшанів, Тшебіня, Освєнцім, Дзєдзіце, Вадовіце і тепер продовжує свою туру концертами в м. м. Новий Торг, Новий Санч, Горлиці, Ясло, Кросно, Санок і т. д.

6) Про „недбайливість" і „неспосібність" п. Котка в музичнім проводі дуже легко судити по тій популярности і славі, яку набув хор під його керуванням як в Галичині, так і в цілій Польщі.

7) Всі залеглости, які був. члени хору рахують правно за п. Котком, як рівнож і всі особисті претенсії до п. Котка, ліпше всього полагоджувати судовою дорогою, а не шляхом подавання в пресі неправдивих відомостей, хоч би для того, що голословні закиди в пресі до нічого не приведуть, крім потягнення п. Котком винуватих до відповідальности

8) Уміщенням остороги ні п. Котко, ні Хорова Уррава не мали найменшої потреби доводити до відома про істнування старого хору, який свого істнування і не припиняв; про його істнування і розвиток свідчать найкраще його сучасні концертові виступи по Західній Галичині.

9) До відома п. п. бувших хористів подається теперішня стала адреса п. Котка, наколиб вона могла комусь придатися: „Варшава, пляц Trzech Krzyży Nr. 1", Музична Школа".

За Голову Управи: Д. Леонтович.
Члени: М. Повісьмак, О. Тимченко, С. Карпенко, Б. Полянський, М. Бобирів.
Секретар: М. Прозорівський. 574

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів Ринок ч. 10.

Ясно, що вся свідома частина українського народу повинна ставити опір такій „освідомлюючій“ діяльности наших Маківок.

Отруя.

Геть з рук польську шовіністичну пресу!

Пише нам один громадянин з Кракова: Дуже сумно за тих наших людей, що вкупаються в польську патріотичну пресу, у всякі „Кур'єри Цодзенні“, „Газети Поранні“ і т. п. Чого наші люде вчаться з тих газет? Скільки в них нилького, звірячого, а не менше всякої огиди, що всякає в голови всіх читачів тих органів, отже й численних читачів українських, що жалко робиться за них, жалко й за польських редакторів, що спекулюють на найнижчих людських інстинктах. Та не менше грізна є й та їдь мегальоманії, зарозумілости і глупоти, той питомий всім Полякам шовінізм, що ним надихана кожна сторінка тих патріотичних польських газет. А все те вдихують у себе масово наші люде, що поволі, незамітно заражуються всіми тими польськими питоменностями, всім тим брудом, що пливе на всі сторони з ріжних органів польської шовіністичної преси.

Ще добре в тямці нам, що виписували недавно польські газети з приводу минулого відкриття української шпіонської організації в Кракові. Скільки помий вилили вони на голови українського народу! А тепер показалося, що все те придумано зручно й по чортівськи на те, аби стерроризувати і зломити українські студенські організації в Кракові. Або як нахабно нападали на філію „Просвіти“ в Кракові, яка по трьох роках знайшла собі нарешті за дорогі гроші домівку! А все те тільки на те, аби знищити зненавиджене освітне товариство, яке з політикою не мало й не має нічого спільного. Цілковита неприналежність нашого товариства і його членів до шпіонської „акції“ виявилася негайно після її „відкриття“, але польська преса ані в гадці не має спростувати тих подлих брехонь і наклепів, які ширила безкарно у звязку з тою аферою. Бо для тої преси не істнує ніяка мораль ні етика і вона при кожній нагоді здобуває собі нові лаври цькуванням проти українського руху і його діячів.

Але де лише тих Українців, що читають і піддержують цю ворожу нам пресу? Чим не стидно їм перед самими собою, що своїм власним грошем годують ідовиту гадюку?

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** „Діло“ з неділі 19. ц. м. сконфісковано в трьох місцях передової статті „Magna charta“. Це 87. чергова конфіската нашого органу в цьому році.

— **Український Наддніпрянський Хор**, під управою П. Євсевського почав нове концертове турне по Галичині. Цими днями він поповнився новими свіжими силами, в число яких увійшов відомий виконавець історичних народніх пісень бандурист Д. Щербина. Хор обїхав цілий ряд міст (м. и. Тернопіль, Чортків, Збараж, Зборів, Броди) і в перших днях жовтня дає 3 концерти у Львові, виступаючи з цілком новим репертуаром, в який між иншим входять: „Ой у полі вітер віє“ — О. Кошиця, „Туман хвилями лягає“ (з оп. „Утоплена“) — М. Лисенка, „Тебе, Бога, хвалим“ Бортнянського і „Вечорниці“ Ніщинського в супроводі фортепяна й фісгармонії. Остання точка займає цілий відділ концерту, тріваючи понад пів год. З Галичини хор переноситься на Волинь, Холмщину, Полісся й Виленщину, за дня після кількох концертів у Варшаві, виїздить на три місяці до Німеччини.

— **„Судний день“** у Львові і по галицьких містечках зацікавив би неодного чужинця, який приїхав би сюди з інформацією, що візжає до „польських“ міст. На вулицях мертва тиша; тисячі зачинених жидівських крамниць надають містові вигляд післяпогромної мертвоти. Так виглядає в дійсности краєвий промисл і торговля. „Polskie ulice — żydowskie kamienice“...

— **Львів у воздусі.** Львів не має ріки, яка могла би йому загрожувати потопою у добі весняних чи осінніх злив, зате має на Клепарові склади воєнного пороху, які вряди-годи загрожують істнуванню міста. Місцева преса била вже кілька разів у дзвін трівоги з нагоди замахів на ці склади. Вчора арештували знову якогось добродія Нітру, який вештався в сусідстві муніційних магазинів. Може це був звичайний цікавий прохожий, а може й страшний ворог Львова, який хотів бачити як виглядатиме таке гарне місто у воздусі. Пан Нітра сидить, порохові склади стоять далі, а життя Львова висить у воздусі.

— **Польські памятники** множаться на нашій землі, як гриби по дощі. До кільканацятьох польських намятників у Львові прибув іще один, а саме памятник поляглих „оброньцуф Львова“ на Персенківці, на якому є м. и. вичислених кілька імен людей, нібито помордованих Українцями. Цей памятник переняла на днях львівська міська рада під свою опіку. Нещодавно здвигнено подібний памятник на спомин поляглих на подвірю львівської політехніки, на якому вирито між погибшими й кілька українських імен. Крім того у Львові збирають іще гроші на два памятники: Словацького і Косцюшка. Перший має станути перед міським театром, другий перед будинком університету в колишнім Єзуїтськім городі, де вже тепер поставлено плиту з зазначенням, що на тому місці має бути здвигнений памятник Косцюшка. Таким чином у Львові буде понад 20 памятників. Як на один Львів — то досить, коли зважити, що прим. у чотирі рази більшій Варшаві є ледви 3 памятники (Понятовського, Міцкевича, Собіського), а щойно небавком буде там відслонений четвертий польський памятник (Шопена).

— **Рудольф Ойкен**, відомий німецький фільозоф помер в Єні, на запалення легенів у 81. р. життя. Був це найвизначнійший представник ідеалістичної сучасної німецької школи. Від 1874 р. був професором в Єні, а в 1908 р. одержав Ноблівську нагороду літератури. З його творів найбільше відомі є „Погляди на життя великих мислителів“, „Головні риси нового погляду на життя“, „Єдність духового життя в свідомости та діяльности людини“ (що вийшла в новім виданні минулого року після 25. років від першого), „Духові течії сучасности“, „Правдивий зміст релігії“, „Суть і вага життя“. Ойкен, особистий приятель відомого фільософа і природника матеріяліста Ернеста Гекля, є в своїм світогляді повною його протилежністю: він поборював усе життя матеріялістичні та натуралістичні напрямки, змінюючи щораз більше свій ідеалізм. Незвичайно сильно підкреслював він вагу духового життя і всіх культурних вартостей. Людське „я“ було для нього відокремленим світом, в якому дух панує самостійно. Історичний розвиток і поступ культури є, на його думку, безпосередно залежні від індивідуальних зусиль одиниць, людей, які є частинними виразниками метафізичного духового життя. Духовий зміст життя є справою релігії. Вищої культури та людських взаємин не можна уявити собі без оживлення релігійних ідей і шукання щораз глибших основ життя. Християнство є для Ойкена найвищою формою релігії і він заявляє ясно, що фільософічний світогляд можна погодити з християнством („Чи можемо ще бути християнами?“ в р. 1911). Його світогляд є наскрізь активний: людина мусить працювати над розвитком духового світа, одначе само рішення або запал не вистарчають; спершу треба зробити себе незалежним від даних дійсних умовин. Ойкен переводив дуже виразну межу між поняттям самої праці і душі і був великим ворогом спеціялізації, як буцім-то духового видосконалення людини. Він ставився скептично до захоплення „гіперципалізацією“ і „діловістю“ сучасного віку, які не мають нічого спільного зі справжнім духовим розвитком культури та одиниці.

— **Похорони померших.** Здавалось би на перший погляд, що справа: як ховати померших? є дуже проста; родина чи близькі покійника ховають його по власному бажанню. Тимчасом польські закони не є до цього часу згідні в поглядах на цю справу. У ріжних частинах Польщі обовязують инші приписи. Уряд приготовляє одноцільний закон, одначе в самім його складі панують розбіжні думки: чи дати дозвіл на палення тіл, які обмеження поставити при секції тіла, чи передавати тіла злочинців або невідомих і сиріт на пожиток шпиталям для студій і до наукових заведень. Головно це остатнє питання нелегко розвязати. Чимало осіб з релігійних мотивів уважає секціонування трупів — гріхом, чого наслідком є трагічне становище медиків, які не мають моделів до студій. Ліберальний уряд католицької республики находиться справді в прегнупім положенні, коли признає напр. необхідність істнування крематорій для соток тисячів людей, а одночасно мусить рахуватись з настроями назадницького сойму і безхребетної публичної опінії.

— **Всесильний долар.** Перед львівським судом стають два інтелігенти „з доброї родини“ за фальшування долярів: Віглін, банкований урядовець, і Масевський, студент, син адвоката. Вони найшли оригінальний спосіб пускати доляри в світ: один правдивий доляр

та Францією з другою. По галицькій нафті прийшла черга на нафтові терени Моссулю. Здається, що й там Англія мусітиме уступити, та вже не задля своїх европейських воєнних союзників, а задля Америки. Як в Галичині політично-територіяльно скористала з цього спору між світовими нафтярями Польща, так в Моссулі скористає Туреччина; одно і друге пересунення державних границь грубо помазане нафтою.

Одначе те, що Англія мусіла зрезигнувати з галицької нафти, не боліло її так, як болять зачіпки американських нафтярів у передній Азії. Американська Standard Oil Company втискається до полудневої Персії, а Радянська Спілка піддержує ці заміри американського капіталу своїми політичними впливами в Персії, бо випирання Англії з найближчого свого сусідства Рад. Спілка вважає тепер своїм заповітним завданням. Задля недостачі грошевого капіталу Рад. Спілка на свою біду мусить обмежитися до того, що у своїй боротьбі проти Англії підтримує третього. Так було з Туреччиною та Китаєм у їхніх воєнних чи повстанчих походах, так дістєся з Америкою у її нафтових посуненнях.

З окрема щодо нафти, то ця роля, яку тепер по неволі мусить грати Москва — чи пак Радянська Спілка — дуже незавидна. Адже в передвоєнних часах до 1917 р. Росія достарчала одну четвертину всієї світової продукції нафти. В повоєнних часах Радянська Спілка зсунулася на сам хвіст світових заготовців нафти і мусить вдоволятися тим, що проти Англії протегує Америку!

Подібна доля стрінула Німеччину. Про Мезопотамію і багдадську залізницю була вже згадка, тут треба додати, що румунські нафтові терени були переважно в руках німецького капіталу, а розгром Румунії у всесвітній війні віддавав румунську нафту Німеччині в монополь; також Галичина була полем широких операцій німецького капіталу. З програною війною все це увірвалося і Німеччина мусить обмежуватися до своїх власних 30 міліонів літрів з Cellergegend, одначе власна нафта покриває в Німеччині з тяжкою бідою ледви одну пяту внутрішньо-краєвого запотребування, а 4/5 муситься спроваджувати з заграниці.

(Докінчення буде.)

шкульно відчуває сама наддунайська держава.

Неабиякий це горіх: не тільки догодити ворогуючі народи, ще й не попасти в конфлікт з аналогічною організацією, Лігою Націй, яка цупко держиться за мирові договори. Всі розумні аргументи, що Европа йде через взаємну гризню до загибілі, не так легко переконують тих, які мають свої національно-державні клопоти, ближчі своєї шкіри, ніж европейська згода. Народи не хотять приносити жертв у користь загально-европейського ідеалу, не маючи запоруки, що цей ідеал поліпшить їх долю. Вся трудність у тім, що Европа ділиться все ще на переможців і переможених. Переможці хотять утревалити на віки своє корисне положення, переможені кричать: „справедливости!"

Яка-ж роля „Паневропейців?" Вони хотять переконувати покривджених, щоби на мить забули про свої національно-державні і д е а л и в користь р е а л ь н о ї поправи теперішніх відносин, себто щоби не дразнили „всесильних" надмірними домаганнями; а всесильним мусять уміти доказати, що вони повинні жертвувати р е а л ь н и м и здобутками в користь загально-европейського і д е а л у с о л і д а р н о с т и, без якого ніяка сильна держава не вдержиться, коли вся Европа загине. Успіх такої дипломатії залежить від зросту пересвідчення серед керманичів нинішньої Европи, що будуччина їх держав справді якнайтісніше звязана зі заспокоєнням національних домагань народів, яких потреба розвитку мусить бути вічною загрозою їх кордонів і европейського миру. Завданням таких ідеольогів мира є доказати нинішним „всесильним", що вирівнання міжевропейських кордонів коштом держав-переможців коштуватиме ці держави стократно менше, як найближча війна, з якої, хто зна, чи переможці матимуть до чого вернутись з побоєвищ.

Памятайме: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист в добі лихоліття!

До спільного знаменника.

Обєднанські здвиги соціялістичних партій.

IV.

Нема ніякої ідеальної суспільно-політичної програми і системи. Зовсім зрозуміло, що нема й ідеально доброї політичної партії. Не є нею отже й Українське Національно Демократичне Обєднання. Одначе обєктивно слід ствердити, що українська національна демократія, не зважаючи на свої хиби й недостачі, займає велику й почесну сторінку в історії — не лише західної вітки українського народу, але й української нації як цілости. Инші українські партії, як радикальна та соціяльно-демократична старалися поширювати світогляд українського громадянства; національна демократія органічно формувала націю, створюючи в межах нашої спроможности всі атрибути новітньої нації. В боротьбі із всесильним противником, польською шляхтою, буржуазією й бюрократією, виполюючи кукіль недовіря у власні сили народу, якого пророчистим проявом було москвофільство, українська національна демократія сягнула до глибин народніх мас, збудила й скристалізувала почуття національної окремішности й самостійности так, що і в днях великої проби українська нація могла вже хоч частинно стати до змагань за кріваву санкцію свого всестороннього права до життя. Українська національна демократія чи то сама, чи то даючи до того товчок або піддержуючи почин одиниць і гуртів, звигала все нові будівлі національного життя. Ділянка наукової й літературної творчости, освідомлююча праця освітня і культурна, господарські й економічні установи, — все це здвигнене руками діячів національної демократії. Инші партії часом мали кращі таланти, більших культурних діячів, знаменитих теоретиків, але коли справа переходила на ґрунт практики, автоматично весь тягар спадав на національну демократію. А й инші партії, коли лише вихилялися поза павутиння своєї фразеольоґії, сходили на реальний ґрунт національної демократії, працювали з нею спільно, єднаючись під її проводом у важких днях.

Національна демократія своїми бурсами, інтернатами, захистами, допомогою шкільній молоді, своєю пресовою пропаґандою з одного боку творила нові ряди інтеліґенції, а з другого в межах спроможности шляхом парцеляції старалася поширити селянський варстат праці. Нинішня українська інтеліґенція (менш-більш в числі до 20 тисяч родин, а до 100 тисяч осіб) є в 90 відсотках інтеліґенцією с е л я н с ь к о ю в першому, другому або третьому поколінні. Отже українська галицька інтеліґенція є еманацією селянської маси, є вона по свойому походженні, світогляді і навіть інтересах найтісніше звязана з народом, як може ні одна інтеліґенція в світі. Коли має свої хиби, то вони теж — хіба тільки в иншому вигляді — коріняться в тій масі, яка її витворила.

Кожна українська партія є організацією селян і їх еманації: інтеліґенції. До міських робітничих мас, що теж є сільського походження, не сягнула ні одна українська політична партія. Пробувала це зробити українська соціяльна демократія, але улягаючи впливам польської соц.-демократії, не все мала відвагу поставити інтереси українського робітництва на чоло своєї діяльности.

Народницько-соціялістичні українські партії: соціялістично-радикальна та „Сел. Союз", а також партія „Народньої Волі" щодо свого складу нічим не відріжняються від Українського Нац.-Демокр. Обєднання — хіба за винятком того, що УНДО має в своїх рядах більше інтеліґенції, але й більше селянства. А вся наша інтеліґенція без винятку, навіть по комуністичній рецепті, належить до трудової інтеліґенції. Між УНДО-ом і народницько-соціялістичними партіями є щодо складу членів тільки та ріжниця, що в склад першого входить частина духовенства, а в склад останніх входять духовники тільки спорадично.

Пос. Маківка в своїй безприкладно демагоґічній статті „Країна пора" вифантазував собі склад УНД-а в той спосіб, що до нього зарахував недобитків української шляхти, дрібних промисловців, більших торговців, банкирів, старих царських і цісарських урядовців грубшої породи, духовенство та ріжних фахових докторів і директорів.

Коли читати мозкові випари маківської голови, то приходиться дивом дивуватися. Звідки береться така низька, така нікчемна і безвідповідальна демагоґія? Чому люде, яких сліпий припадок видвигнув на „представників народу" не можуть спиратися хоч би на примітивну чесність?

Наша історія знає богато таких зразків, яких виразником є сини степу, географічно-топографічного і д у х о в о г о. Спеціяльно Волинь і Холмщина, де так довго панувала, а в деякій мірі ще й сьогодня панує тьма кромішня, Волинь і Холмщина, передвоєнний терен довгої боротьби між польською і російською культурою, терен діяльности чорної сотні і її віри в чужі сили, — є тим духовим степом, де гарцюють демагоги і політичні промисловці. На тому духовому степу незахищеної ще стійким і змістовним національним почуванням маси зявляються буйні „провідники народу", які топчуть і обезцінюють все, що здвигнено працею і вкладом цілих поколінь, які змінюють свої „переконання" і „орієнтації" — як паперові хоруговки, не вміють шанувати ні себе, ні других, готові зачепитися за кожну гомінку фразу. Вони є справді виразниками нинішньої „демократії", але в лапках. Це демагоґічні агітатори замісць парляментаристів, торговці напливових ідей замісць вдумчивих громадських діячів, вони є носіями і пересилниками всіх хиб і каліцтва нинішньої демократії, представниками тієї карієровичівської півінтеліґенції, що народ з його богатою народньою культурою й традицією уважає черню, бездумною товпою, яку можна водити за ніс брехнею і демагоґією.

Ці люди безпринціпні, до важкої відповідальної праці нездатні і неприготовані, з надміром хоробливої амбіції, широкими ліктями розпихають всіх і вся і пнуться в генерали. А що не можуть похвалитися ніякою позитивною працею, то воюють інсинуаціями, наклепами, брехнею. Зразком такого, зрештою, безпричинного, войовництва є стаття пос. Маківки, який від першого рядка до останнього кричить: Долой грамотних! Освіта, інтеліґенція, знання — це у нього найбільші прогріхи, інтеліґенція — це зрадницька ватага, якій пора скрутити голову, УНДО — це панська партія, зпід впливу якої треба вирвати селян та робітників. На цілій українській території під Польщею нема ані одного самостійного промисловця-Українця, але УНДО складають дрібні промисловці, нема ані одного банкира, але УНДО складають банкирі і т. д. А доктори і директори та духовенство — це буржуазія, якій муситься виповісти боротьбу на життя і смерть, щоби зробити місце півінтеліґентним демагогам, які ладяться розділювати прожиточне мінімум трудовій інтеліґенції, очевидно для себе зберігаючи максімум.

Коли глянемо дійсности у вічі, коли придивимось тому крикові, що його знімають Маківки, то побачимо, що не боротьба з буржуазією, яка у нас є тільки польською і жидівською, не боротьба з капіталізмом, не поборювання темноти, не організація українських мас для боротьби за кращу майбутність, не творення культурних вартостей, не оборона народу перед визиском, але боротьба з освіченою верствою українського народу лежить в „програмі" демагоґічних агітаторів.

З. Темницький.

Всесвітня продукція нафти.

(Продовження.)

Колиж людський світ потребує річно такі великанські маси нафти, то цікаво знати, які то краї головно достарчають їх? Отже найбільшу скількість нафти в році 1922 випродукували знов таки Злучені Держави Півн. Америки, бо 82.268 міліонів літрів, Мехіко 27.620 м. л., Радянська Спілка 5.237 м. л., Нідерляндські Індії 3.157 м. л., Персія 3.450 м. л., Англійські Індії 1191 м. л., Румунія 1.465 м. л., Перу 785 м. л., Галичина 771 м. л., Німеччина тільки 30 м. л., хоча 1910 р. випродукувала 145 м. л. Як цю кольосальну скількість добутої в 1922 р. нафти оцінити на гроші, то дістанемо страшну суму: близько 4 міліярди долярів. Цікаво, що до грошевої вартости, то сама нафта представляє нині половину вартости всіх тих продуктів, які викопуються річно з нутра землі! Обчислено, що в 1922 р. добуто з під землі всіляких викопалин (нафта, залізо, вугілля, мідь, цина, золото, срібло і т. д.) на суму близько 8 міліярдів долярів, а в тім самої нафти на близько 4 міліярди долярів. Дуже ще недавно, бо в 1920 р., вартість річно добутої нафти творила щойно десяту частину вартости всіх инших викопалин, а в році 1913 ледви одну пяту. За 9 років нафта підросла з одної пятої частини або з 20 проц. на половину, себто 50 проц. загальної вартости всіх викопалин! Позаду остали не тільки рідкі та дорогоцінні мінерали, як діяманти, плятина й золото, але навіть широко розповсюднені та в щоденному житті необхідні: залізо, камінне вугілля...

Треба мати й те ще на увазі, що нафта є не лише знаменитим джерелом світла, тепла та моторичної сили, але й невичерпаним джерелом завзятого суперництва поміж імперіялістичними державами.

Два найбільші суперники перед світовою війною були: Англія і Німеччина. Між ними кипів спір за володіння західно-азійськими нафтовими теренами. Німеччина взялася до будови багдадської залізничої лінії, щоб опанувати нафтові терени Мезопотамії: це загрожувало інтереси Англії і стало одною з головних причин світової війни. Програвши війну, Німеччина втратила там свої передвоєнні впливи, Англія розсілася як всемогуча пані. Одначе це не може подобатися воєнним союзникам Англії: Франція невпинно інтригує проти Англії, стараючися при помочі Туреччини обмежити нафтове володіння Англії в передній Азії. На очах заогнюється спір між Туреччиною й Англією за нафтові терени Моссуля. За плечима Туреччини стоїть Америка, Франція, а почасти Радянська Спілка. Безперечно найсильнішою суперницею Англії в нафтовій боротьбі є тепер Америка.

Всесвітню продукцію нафти в 1923 р. обчислюють на 160.748,205.000 літрів, участь Америки виносить близько 3/4, бо 116.865,000.000 літрів. Є одначе і друге обчислення, з якого виходить, що пайка Америки сягає вже девять десятих частин. Тепер відомі поклади нафти обчислюють на 6,321.500 міліярдів літер, з того на Північну Америку припадає 1.840 міліярдів, на Полудневу Америку 1.380 міліярдів, на Европу 1.165 міліярдів, на Азію 1.800 міліярдів, на Африку 1.365 міліярдів. Хоча запаси Азії майже дорівнують запасам Північної Америки, то ясно, що сама Азія не зможе власними силами добути на поверхню землі тих своїх скарбів. Без чужинецького капіталу не дістануться ті скарби на сонішне світло, а ріс війна накопичила найбільший капітал саме в руках Злучених Держав, то природно, що пайка Північної Америки в продукції нафти буде з кожним роком більшати.

Як загалом ціла політика Англії, так зокрема і нафтова визначалася від цілого ряду літ широко обдуманим консеквентним змаганням до невпинного поширення і закріплення сфери свого володіння. Воєнний плян Англії в ділянці нафти змагав до заволодіння нафтовими теренами, починаючи від Галичини в цілій Евразії — себто в Карпатах, Кавказі, передній Азії, полудневій Персії — кінчаючи Індіями. Цей свій плян Англія реалізує, послугуючися творенням т. зв. „самостійних" держав під своїм протекторатом. І як що свого часу Льойд Джордж патронував ідеї Галицько-Володимирського Князівства, то це підходило під вище згаданий плян нафтової політики Англії. Одначе самі таки союзники Англії: Франція й Італія старалися невпинно бороздити її плянам і хоча не могли зробити цього на цілій лінії, то все таки галицької нафти не допустили до англійських резервуарів. Невдача з Галицькою Республикою — це тільки політичний рефлекс нафтяної кампанії між Англією з одного боку й Італію